

KÖLN - BONN REPÜLŐTÉR

Eric Lavallier hátradőlt székében, és félig behunyt szemmel figyelte a férfit és a nőt az íróasztala másik oldalán.

Minden egyes szóval egy komoly éjjeli tivornya illatfelhője hagyta el szájukat. Kirsten Wagner – vagy Katharinának hívták? – olyan benyomást keltett, mint egy fészkből kizuhant kismadár. Szemmel láthatóan fejfájással küszködött. Ezzel szemben a férfi, aki Liam O'Connor néven mutatkozott be, meglepően tisztán és kivehetően artikulált. Nem élt a felkínálással, hogy helyet foglaljon, helyette le-fel járkált a szobában. Megjelenése tisztaságról és ápoltságról tanúskodott. Még Lavallier is, aki nem nagy érdeklődést mutatott a divat iránt, észrevette az ezüstszürke öltöny kitűnő szabását, amely minden valószínűség szerint piszkosul drága lehetett. Szintén tudomása volt arról, hogy ez az O'Connor regényeket ír, és határokon átnyúló népszerűségnek örvend. Ezek szerint a művészek kategóriájába tartozott, és élvezte annak előnyét, hogy alkoholszaga lehet, és úgy viselkedhet, ahogy csak akar, anélkül, hogy a társadalom megvetné mindezért.

Az már más kérdés, hogy lehet-e hinni neki.

Miközben hallgatta őket, Lavallier automatikusan kategóriákba sorolta látogatóit. A férfi rendszeresen ivott, állapította meg, a nő ellenben nem szokott hozzá. Nem kellett szakembernek lenni ahhoz, hogy ezt felismerje. Elég volt a munkájában eltöltött hosszú idő.

Kisebb dührohamot kapott.

Más vágya se volt, mint hogy ma reggel valaki besétáljon az irodájába, és egy ilyen történettel álljon elő. Nem mintha azt akarta volna, hogy valaki másnak meséljék el. Tisztában volt vele, hogy nem mehettek Winrich Granitzkához, aki Köln rendőrfőnökeként ezekben a napokban közel tizenkétezer rendőrnek parancsol, és azért felelt, hogy gördülékenyen menjen a kettős csúcstalálkozó. Lavallier a rep-

téren tartotta kezében az operatív vezetést. Végül is jogos, hogy hozzá fordultak.

Csak az nem jogos, hogy egyáltalán felkeresték.

Pontosabban a sors akarta így. A rendőrök védőszentje ma nem kedvelte. Azon tanakodott, hogy vajon melyik isteni hivatal büntette meg azért, mert reggelinél egy kissé elbízta magát. Na és? Olyan nevetlen dolog egy kicsit örülni azért, mert az EU-küldöttek leszállása mindenféle közjáték nélkül zajlott le? Még hozzá ennyi! És ilyen rövid idő alatt. Pontosan tizenegyen. Tizenegy adrenalinral csurig megtöltött pillanat. Tizenegyszer reménykedni abban, hogy valami örült mégsem teszi meg azt, amivel nem számolt senki, habár a Német Szövetségi Rendőrség mindennel számolt, még harci gázok és föld-föld rakéták bevetésével is. Annak ellenére, hogy a csúcs résztvevői csak másodfokú biztonsági fokozatba tartoztak, ami azt jelenti, hogy valószínűsíthető egy merénylet, egyeseknek még ez sem járt. De ez a besorolás sem sokat jelent. Milyen biztonsági fokozat volt érvényben Olof Palme esetében? És Anvar el Szadatnál? Ki sejthette volna, hogy valaki késsel támad Oskar Lafontaine-re, vagy hátba lövi Wolfgang Schäublét?

Bárki is szállt ki az utóbbi napokban a repülőjéből és haladt át a zászlókkal szegélyezett vörös szőnyegen, egy barátságos, szinte higgadt köszöntés benyomását kaphatta, anélkül, hogy komolyan aggódnia kellett volna az életéért. Arról persze nem szólt a fáma, hogy Lavallier emberei előzőleg órákon át egyeztettek a külföldi delegátusokkal, és a külön kívánságokat is figyelembe vették, hogy végül egy lövészekkel teletűzdelt repteret adjon át a diplomáciának. Már majdnem rutinosan üdvözölték néhány nappal később a külügyminisztereket, anélkül, hogy akár csak egy pillanatra is csökkent volna az éberségük. A sztárparádé azonban a tucatjellege miatt hamar vesztett csillogásából. A tök normális habitus, amellyel némely prominens politikus fogadta a köszöntést, a döntő pillanatban sokkal inkább a jó öreg nagynéni látogatására emlékeztetett. Madeleine Albright, közömbösen a pompa iránt, úgy nézett ki, mint mindig. Elfoglaltnak. Szokott gyámolatlan-ságával lépdelt le azon a néhány lépcsőfokon, miközben Lavallier azon

gondolkodott, hogy valaki az ő kaliberével érzett-e valaha félelmet, amikor leszállt egy idegen ország repülőterén. A leszállás pillanata és a rövid út a limuzinig a legkritikusabb. Minden mesterlövész rémálma. Minden prominens vendég potenciális halála.

Voltak Albrightnak félelmei?

Nem voltak. Ezt mesélte neki Major Tom, ahogy Major Thomas Nadert, az *Assistant Air attaché* és az USDAO biztonsági megbízottját nevezték tréfából. Az USDAO a „United States Defense Attaché Office” rövidítése. Amellett, hogy naponta ingázott a követség és a reptér között, azzal is meg volt bízva, hogy megtervezzék az elnök leszállását, és az amerikaiak kívánságlistáját a külügyminisztériummal és a reptér megbízottjaival lehetőleg kompromisszumok nélkül teljesítse. Ha valaki ismerte az amerikai kormány képviselőinek rigolyáit, akkor ő igazán.

Ha Albright minden alkalommal félelmet érezne, mondta Nader, akkor nem tudná végezni a dolgát. Ennyire egyszerű. Az amerikaiak ebben a tekintetben eléggé egyszerűek voltak. Külügyminiszternek lenni Németországban, és egy repülőgépből kiszállni olyan volt, mint neki, Lavallier-nak a szolgálati helyére hajtani kocsival. Először is rendőr vagy, és ezért magasabb kockázatnak vagy kitéve, mint egy eladónő a szupermarketban. Másodszor, sokkal magasabb a kockázata annak, hogy a forgalomban veszít el az életed, mint egy repülőgépen. De ilyen gondolatok nem is foglalkoztatnak, különben beleőrülnél, és a házad sem hagynád el többé. A virslíarus a saját világában semmivel sem él veszélytelenebbül, mint az oroszlánszelídítő a sajátjában. Az emberi lélek kitűnő védekező mechanizmussal rendelkezik. Az amerikai GI-katonáknak Vietnamban, akik az ellenséges dzsungelpokolban belebotlottak egy seregnyi mesterlövészbe, a stresszes szituációban sokkal komolyabb gondot okozott a felhólyagzott lábuk, mint az a lehetőség, hogy kettétépheti őket egy golyó. Madeleine Albright nem idős asszonyként, vagy amerikai polgárként került kockázatos helyzetbe, hanem kizárólag mint Amerika külügyminiszter-asszonya. Úgy gondolkodott, cselekedett és érzett. A félelme egy merénylettől nem volt erősebb, mint a méhészt félelme, hogy megszúrja egy méh.

Gyakorlatilag nulla. Félelmeik csak azoknak voltak, akiket a védelmükkel megbíztak.

Megfelelt az amerikai gondolkodásnak, hogy a dolgokat így lássák. Már csak ezért is szerette Lavallier az együttműködést a Secret Service-szel, mert tiszta pragmatizmusra alapozták. Ezenfelül kedvesek voltak, legalábbis azok, akik a repülőtéren voltak. A városban lévőkről inkább az a hír járta, hogy a szövetségi rendőrök idegeit teljesen felőrölték. De ez nem az ő problémája volt. Az oroszokat is kedvelte, akik elnökük biztonsági kívánságait egy kicsit lazábban fogták fel, és talán még kedvesebbek voltak, mint az amerikaiak. Eddig a pillanatig, amíg nem bukkant fel az alkoholista író és a másnapos nő, szinte mindent szeretett ezen a csúcstalálkozón. Úgy tűnt, személyes sikertörténetet írhat.

Vagy személyes problémáinak történetét. Ahogy most éppen kinéz.

A legszívesebben kihajította volna őket. Semmi sem fog balul elsülni, akarta nekik mondani. Kölnben sem, de a reptéren meg még úgy sem. Nincs jogotok rabolni a drága időmet. Az egyetlen ijedséggel teli másodperc június másodika és ötödike között az volt, amikor egy Opel Kadett hűtője hangos durranással megadta magát, pont a Ramada-Renaissance épülete előtt, ahol a kormány- és államfők ülészetek. Ezzel be is telt a kellemetlen közjátékok előfordulásának lehetősége. A meséteknek nem lehet valóságalapja. Menjetek haza, és aludjátok ki magatokat.

Ezzel szemben figyelmesen hallgatta őket, miközben ceruzája csonkját szívverésének ritmusára ütögette az asztal lapjához. Végül mindketten elhallgattak. O'Connor az ablakon bámult kifelé. Kika megpróbálta tekintetével befogni, de úgy látszott, a saját lábainak megfigyelése is komolyabb nehézségekbe ütközött.

Lavallier megköszöri a torkát.

– Nagyon szép. Összefoglalnám, csak hogy lássam, mindent megértettem-e. A repülőtéri szerelő Ryan O'Dea igazából Patrick Clohessy, aki tagja, vagy tagja volt az IRA-nak. Franz Maria Kuhn viszont eltűnt, valószínűleg elrabolták, mert egy segélyhívást kaptak tőle. Ön két és fél órával később személyesen is beszélt vele, és nagyon furcsán hatott. Ezenkívül nem értik, hogy mit jelentsen a hirtelen kiküldetése

Düsseldorfba és Essenbe. Ráadásul fel akarták keresni Clohessyt múlt éjjel, amit végül mégsem tettek meg.

– Tévedés – mondta O’Connor. – Nem volt otthon.

– Akkor kiigazítanám magam – vágta rá Lavallier. – Az a benyomásuk keletkezett, hogy nem tartózkodik otthon. Ha megbocsátanak egy pillanatra.

Felkapta a telefonkagylót és feltárcsázta a repülőtér biztonsági osztályát.

– Ryan O’Dea – szólt bele. – Épületkarbantartás és elektromosság. Jó lenne gyorsan előkeríteni. Ha lehet, azonnal. Emellett szívesen találkozna a biztonsági főnökkel és a technikai vezetővel. Mondjuk, 10.15-kor. A gazdasági épületben, harmadik emelet, kis konferenciaterem – egy másodpercig gondolkodott. – Még valami. Szívesen látanám O’Dea közvetlen felettesét is az asztalnál. Mindegy, hogy éppen mi a dolga.

Ezután még meghívta a személyzeti vezető helyettesét is. Senki sem próbált vitatkozni vele. Lavallier tudta, hogy mindnyájan rendkívül elfoglaltak voltak. Ők viszont azt tudták, hogy Lavallier nem ok nélkül hívja össze őket konferenciára. Röviden mérlegelte, hogy a kereskedelmi és technikai igazgatót is behívhatja, majd lemondott róluk. Túl korai lett volna. Minden gyanús körülménynek utána kellett járjon, de krízisről még nem beszélhettek. Túl sok port vert volna fel. A vezetőséget értesíteni a problémáról már magában hordozza a krízis veszélyét.

Időközben O’Connor a nőhöz lépett, Kika nekitámasztotta a fejét, és behunyta a szemét. Mindent egybevetve úgy nézett ki, mint aki mindjárt lefordul a székről és mély álomba zuhan. Vagy fordítva.

– Wagner kisasszony.

A nő néhány milliméternyire kinyitotta a szemét.

– Beszél ma reggel a recepcióval? – kérdezte Lavallier. – Talán mégis látta őt valaki.

Kika némán megrázta a fejét.

– Ez most mit jelent? Látták, vagy nem látták?

– Fogalmuk sincs.

– Voltak a szobájában?

Kika kihúzta magát.

– Igen. Az előbb – mondta egy kicsit határozottabban. – Az ágya érintetlen volt.

– Az még nem jelent semmit – vélekedett Lavallier. – Lehet, hogy korán kelt. A szobalány megágyazhatott.

– De nem tette. Nem járt a szobájában! Egész éjjel távol volt. És a mobilján sem elérhető. Egész egyszerűen eltűnt.

– A postafiókja be van kapcsolva?

– Kétszer is rábeszéltem – mondta Kika gyámoltalanul. – Mit tehettem volna még? Tegnap még azt mondta, hogy egész nap elérhető lesz.

– És a kocsija?

– Mi van a kocsijával?

– Megnézték, hogy ott van-e?

– Monsieur Lavallier – mosolygott O’Connor bocsánatkérően. – Nevezhetem Monsieur-nek?

– A főfelügyelő is megteszi.

– Elnézést. Mindketten kialvatlanok és rendkívül fáradtak vagyunk. Meg kell kockáztatnom a kijelentést, hogy sokkhatás alatt állunk. Természetesen kérdezősködtünk a recepciónál, megnéztük a szobáját, majd arra a következtetésre jutottunk, hogy a parkolóház átvizsgálása előtt előbb ellátogatunk önhöz. Kicsit le vagyok döbbenve. Nem tudtam, hogy ezen a környéken előbb kriminológiát kell tanulmányozni, mielőtt felkeresünk egy őrsöt, és kifejezésre juttathatjuk a gyanúkat.

– Én sem – válaszolt Lavallier meglehetősen hűvösen. – Tudja esetleg, hogy hol állhat a kocsij? Mindenféle tanulmány nélkül.

– A Maritim Hotel mélygarázsában – mondta Kika gyorsan, mielőtt O’Connor megfogalmazhatott volna egy frappáns választ.

– A kocsij típusa?

– Egy Kacska. Mármint...

– Rendben, köszönöm – mosolygott rá barátságosan Lavallier. – A rendszáma nincs esetlegesen a kezük ügyében?

– A leglepusztultabb Kacska, amit a Föld valaha is a hátán hordott

– mondta O’Connor. – Ha leszámítjuk a 68-asok hittételét tanúsító tengernyi matricát, akkor a kocsi színe zöld, méghozzá igazán zöld, ha érti, mire gondolok. Annyira zöld, hogy az embernek belefájdul a szeme, ha ránéz. Véleményem szerint a rendszámról a recepciónál adhatnak bővebb felvilágosítást.

Lavallier elhúzta a száját.

Feltárcsázta a kölni rendőr-főkapitányságot, és kapcsoltatta Peter Bär főfelügyelőt. Lavallier felségterülete a repülőtér volt. Ez az eset a jelek szerint a kölni bűnügyi rendőrséget is érdekelni fogja. Megkérte Bärt, hogy kutassák fel a kocsit a Maritimben és kerítsék elő a bárpultost tegnap éjjelről. Majd azt javasolta, jöjjenek ki a csapattal a reptérre, hogy ott folytassák a vizsgálatot. Itt is ugyanúgy hozzáférhettek az adatbankhoz, mint a főhadiszálláson, mellesleg megkönnyítené az együttműködést.

Alig tette le a kagyló, amikor a reptéri biztonság jelentkezett. Lavallier egy percig némán hallgatott, aztán O’Connorra nézett.

– Remélem, hogy a sokk nem akadályozza meg önöket abban, hogy megnézzenek később néhány fotót. Többet pillanatnyilag nem tudunk nyújtani. Ryan O’Dea ma reggel nem jelent meg.

O’Connor szeme elkerekedett.

– Telefonon sem elérhető – tette még hozzá Lavallier.

– Ez mind nem lehet igaz – suttogta Kika.

Lavallier hátradőlt.

– Pedig az – rövid szünetet tartott. – Na, jó. Csak hogy képben legyenek, bevonom az Europolt, szükség esetén az Interpolt is. Öntől pedig kérek minden rendelkezésére álló információt erről a Clohessyről és Kuhnról. Természetesen az ön papírjait is. Még valami. Meg kell kérnem önöket, hogy álljanak rendelkezésünkre. Ami jelentheti a következő órákat, de napokat is.

Kika nagyon szerencsétlenül nézett körbe.

– Nagyon sajnálom – tette még hozzá a főfelügyelő.

O’Connor pislogott. Lavallier most először vette észre, hogy az összeszedettség álcája mögött az ír minden erejével azon van, hogy ne veszítse el a kontrollt gondolatai fölött.

– Mennyire veszi komolyan a dolgot, ha megkérdezhetem?

– Nagyon.

– Hm.

– Még akkor is komolyan vennénk, ha nem lenne a kölni csúcstalálkozó. Ennyi elég önnek? O’Connor határozatlan benyomást keltett. Majd fogott egy széket, és helyet foglalt Lavallier-vel szemben.

– Ismerem Paddy Clohessyt – mondta. – Igaz, hogy a Trinity óta nem voltunk kapcsolatban, de az emberek nem változnak. Ami változik, az csak a mód, ahogy mások látják. Ne értse félre, ez nem beavatkozás, vagy nagyképűség, de nekem úgy tűnik, több ismeretlen is játszik ebben a játékban, mint Paddy.

– Mit ért ezen?

– Arra utalok, hogy nem jellemző rá, hogy egy nagyobb szabású akciót egyedül vigyen végbe – O’Connor megvonta a vállát. – Paddy mindig is magáévá tett – részben nevelés – eszméket. Szüksége van egy ideálra, amelyre ráakaszkozhat, de főleg arra, aki ezt az eszmét képviseli.

– Miféle nagyszabású akcióra gondolt?

O’Connor felhúzta a szemöldökét, mint aki egy kifejezetten buta kérdést hallott.

– Egy merényletre, természetesen. Mi másra? Egy merénylet a repülőtér, vagy valaki ellen, aki itt fog leszállni. Ennyire nehéz felfogni?

Lavallier elgondolkodva nézett rá. Másodszor is felhívta Bärt és megkérte, valakit küldjön O’Dea lakására azzal az utasítással, hogy akár erőszakkal is hatoljon be. Ezután összeérintette az ujjhegyeit és mély levegőt vett.

– Mr. O’Connor! Hívhatom Misternek? Hadd mondjak valamit a *belső* elkövető problematikájáról – O’Connor arca rándult egyet. – A repterek magas besorolású biztonsági zónák, függetlenül attól, hogy Kölnben csúcs van-e éppen, vagy nincs. Minden elképzelhető megteszünk azért, hogy kizárjuk a lehetséges vészeseteket. Olyan forгатókönyveket dolgoztunk ki, amelyek messze meghaladják a képzeleterejét. Mindent, úgyhogy Jelcinnek csak arra kelljen ügyelnie, hogy ne guruljon le a lépcsőn. De annak érdekében is, hogy az olyanoknak,

mint ön, ne kelljen attól tartaniuk, hogy elgázosítják, agyonlövik, el-
égetik vagy a levegőbe röpítik őket. Kihagytam valamit?

– Vízbe fojtás.

– Úgy vélem, abban is nagyon jók vagyunk – folytatta Lavallier változatlanul. – Csak egyvalami okoz nekünk igazán fejfájást. Hogy valaki pénzt fogad el. Érti? Vesztegetés. Vagy hirtelen hisztis lesz. Hogy a több mint ezer munkatárs közül egy okot talál, hogy árulóvá váljon. A belső elkövetőre utaló legkisebb jelle megszólalnak nálunk a vészharangok. A főkifutópálya mellett van egy kis erdő. Biztosítani tudjuk, hogy senki sem mászik át a kerítés alatt, és ássa be magát három hétre, hogy ma este vállról indítható rakétával tüzelhessen. De nem tudunk belenézni a fejekbe. Ez a mi problémánk. Nem tudtunk belenézni Ryan O’Dea fejébe sem, és kevesebb mint tíz óra múlva itt fog leszállni az Egyesült Államok elnöke – Lavallier hagyta, hogy szavai hatást gyakoroljanak, és támadásra készen előrehajolt. – Mit gondol, mit csinálók én itt? Mire gondolok éppen? Milyen félelmeim lehetnek?

O’Connor a homlokát ráncolva nézett vissza.

– Igaza van, nem voltam tárgyilagos és megsértettem. Nem számít. Spongyát rá.

Lavallier meredten bámult rá.

– Maga...

– Várjon! – Kika megdörzsölte a szemét és egy cédulát rakott elé az asztalra. – Ez az üzenet. Leírtam önnek.

Lavallier újra szólásra nyitotta a száját, de az utolsó pillanatban meggondolta magát, és a szöveget tanulmányozta.

– SEGÍTSÉ – PADY LAKÁS – A JAK – A JAG? LŐNI
FOG – PROBLÉMA VAN – PIEZA TÜKR OBJEKT V –

– Sejtésem szerint, amit hibának látok, hajszálpontosan ugyanaz, amit Kuhn írt, igaz?

Kika bólintott.

– A taxiban megpróbáltuk megfejteni az értelmét. – Ujjával egymás után mutatott a szavakra. – Eddig azt mondhatnám, hogy Paddy la-

kásában volt és ott veszélybe került. Előzőleg valószínűleg megpróbált felhívni.

– Hol volt a telefonja?

– A kocsim hátsó ülésén.

– És ön hol volt, amikor megpróbálta felhívni?

Kika hátrahajtott a fejét és megvakarta az orrát. A szemöldökei között apró barázda keletkezett. A kérdés bonyolultságában úgy látszik meghaladta a képességeit.

– A sötétséget tanulmányoztuk – mondta lassan.

– A sötétséget. Két és fél órán keresztül.

– Igen. Ön még sohasem csinálta?

– De. Ez a foglalkozásom. A válasza is például elég sötét volt. Arra kell kérjem, hogy fogalmazzon pontosabban.

– Sétálni voltunk – szólt közbe O'Connor olyan hangszínből, mint-ha mindjárt legördülne a függöny. – A parkban.

– Éjjel háromkor.

– Igen.

Lavallier bólintott. Az volt az érzése, hogy ismeri az effajta sétákat.

– *A jak* – olvasott tovább. – *A jak löni fog.*

– Onnantól már rejtély.

A főfelügyelő összeráncolta a homlokát. – Nem feltétlenül. A kétféle írásmód arról árulkodik, hogy valakit kihallgatott.

O'Connor csendben volt. A szemében felvillant valami elismerés-féle.

– Nem volt benne biztos, hogy a nevet hogyan írja le – folytatta Lavallier. – Valaki löni fog, és úgy hangzik, mint a jak. Legalábbis úgy tűnik. Nézzük tovább. Probléma van... ez is olyan, hogy több magyarázatot is megenged. Kinek a problémája? Kuhné?

– Ebben az értelemben mindnyájunkra is gondolhatott. Ami azt jelentheti, hogy nekünk van problémánk. Neki, Kikának és nekem. Felőlem önnek is. Mindenkinek Kölnben. Az emberiségnek, mit tudom én. Houston, van egy kis problémánk!

Lavallier megvakarta az állát.

– Van még egy lehetőség – kezdte a főfelügyelő. – Azoknak lehet

problémájuk, akiket kihallgatott. Ami ezután következik, azt egyáltalán nem értem.

– *Pieza tükr objekt v?* – O’Connor a tenyerére támasztotta az állát.
– Sajnos, ma reggel még nem tudtam aktiválni egyes agyfunkciókat. De valamit mond nekem.

– És mit mond neked? – visszhangozta Kika csodálkozva.

– Nem vagyok biztos benne. – O’Connor megrázta a fejét. – Egyszer azt gondolom, hogy tisztán itt van előttem. Máskor azt gondolom, hogy csak halandzsa. Mellesleg mi a véleménye az utolsó szóról? Elég egyértelműnek tűnik.

– Objektív – mormolta Lavallier.

Egy célzó objektív, gondolta magában. A jag löni fog, és ezt egy precíziós fegyverrel teszi. Egy célzó objektíven keresztül méri be az áldozatot. *Egy tükr objektív? Tükr. Egy tükrös objektív?*

Egy pillanatra az volt a benyomása, hogy mindez csak a kollégái akciója, hogy Clinton érkezésének napján megtréfálják. Az is lehet, hogy egy kandikamerának esik áldozatul. Szörnyű elképzelés. A szeme sarkából Kikát figyelte, miközben a cetlire meredt, de az túlságosan szétszórtnak tűnt egy ilyen tréfához.

– Egészen biztos benne, hogy ez emlékezteti valamire? – kérdezte O’Connort.

Az fizikus bólintott.

– Jól van – sóhajtott Lavallier. – Remélem, hogy tisztában van azzal, hogy ezennel a legfontosabb személylé lépett elő itt a szobában.

– Mi az, hogy ezennel? – kérdezte O’Connor jól láthatóan megdöbbenve.

Lavallier az alsó ajkát harapdálta.

– Várjanak itt egy pillanatig – mondta végül. – Azonnal visszajövök. Ne szaladjanak el.

Kiment a folyosóra. A személyi testőrség egyenruhásai jöttek vele szemben. Néhányuk teljes vértbe, golyóálló mellénybe volt beöltözve. Az ő feladatuk volt, hogy védjék a magas rangú politikusok környezetét, és kísérik a kocsisort. Kicsit távolabb egy felügyelő beszéltgetett a Secret Service egyik ügynökével. A rendőrőrs lapos épülete ezekben a

napokban egy méhkaszhoz hasonlított. Lavallier menet közben benézett a nyitva álló irodákba, míg végül talált egy üreset. Becsukta maga mögött az ajtót, és behuppant egy kopott bőrfotelbe az íróasztal mögött.

Feltárcsázta Bär mobilját.

– Nagyon hiányzom ma neked – jelentkezett Bär. – Lehetséges ez?

– Merre jársz?

– Útban vagyunk. Én és két munkatársam. Negyedóra múlva ott leszünk nálad. Készíttess kávé. Nagy mennyiségben!

– Peter – mondta Lavallier. – Néhány szót kellene váltanunk a két jómadárról az irodámban.

– A körözés ki van adva. Varázsolni meg nem tudok.

– Tudom.

– Oké. Nos, Clohessyval az Europol törődik. Dublinnal is kapcsolatban állunk, és elküldtünk egy kocsit a Rolandstrasséra. Nemsokára jelentkezniük kell. O’Dea-re is ráállítottam a fiúkat. Elégedett vagy?

– Nem. De mindegy. Adj ki még egy körözést.

– Ki ellen?

– Ha én azt tudnám. Lehet, hogy az adatbankunkban találtok valamit, de az is lehet, hogy a CIA-nál. De nehogy megmondjátok nekik, miért kell az információ. Találj ki valamit.

– CIA? Te jó ég, mi történik?

– Egy gyilkost keresünk, legalábbis úgy fest. Ha egyáltalán létezik. Találjatok nekem valahol a világban egy merénylőt, vagy terroristát, akinek bármely neve A Jag. Mindegy, hogy nő vagy férfi.

– Csak úgy találjunk?

Lavallier vállat vont.

– Nincs egyéb infóm a számodra. Még azt sem tudom, hogy tényleg így hívják-e. Az is lehet, hogy K a vége. – Pillanatnyi habozás. – Mondd csak, ez a Liam O’Connor – olvastál már tőle valamit? A könyveit újabban mindenhol látni.

– Nem is író eredetileg – válaszolta Bär. – Az újságban az állt, hogy fizikus. Úgy emlegetik, mint akinek már a zsebében van a Nobel-díj.

Na, még csak ez hiányzott.

– Balhézik? Vagy a nő?

– Nem kimondottan – mormogta Lavallier. – Olyan szaguk van, mintha az éjjelt egy szeszfőzdében töltötték volna. A nő alig lát, O’Connor pedig vagy idétlen, vagy szemtelen. – A főfelügyelő elgondolkodott. – A sztorigjukkal valami nem stimmel, olyan, mintha egyenesen a moziból jönne. Csakhogy O’Dea tényleg eltűnt. Pillanatnyilag nincs más lehetőségem, mint komolyan venni őket.

– Sok sikert hozzá – mondta Bär. – Az újságban mellesleg még valami volt.

– És mi lenne az?

– O’Connor tavaly egy fizikuskongresszuson verte ki a balhét. Azt állította, hogy egy hívást kapott, miszerint az épületben bomba van elrejtve.

– Mi?

– Egyszerűen csak látni akarta, ahogy háromszáz tudós letapossa egymást. Ezenkívül furcsa leveleket ír politikusoknak, amelyekben multimilliárdosnak adja ki magát, és azt állítja, hogy megfosztja őket vagyonuktól, ha a következő beszédükbe nem iktatnak be bizonyos szavakat.

– Komolyan? Te jó Isten! Azt is tudod, hogy miféle szavakat?

– Az egyiket rávette, hogy a költségvetési vitát gazdagítsa a latexálarc és papucsállatka szavakkal. Szívesen veri át az embereket.

– Igen – mondta Lavallier morcosan. – Nekem is úgy tűnik.

– Lehet, hogy téged is átver. Lehet, hogy megölte ezt az O’Dea-t, vagy Clohessyt, és ráadásnak Kuhnt is. Most meg valami maszlaggal akarnak bevetni.

– Badarság.

Bär nevetett. Lavallier kedve a zérusponthoz közelített.

– A Jag, vagy Jak – mondta ismét. – Az én füleimnek ez szlávul, vagy oroszul hangzik. Lehet, hogy Kelet felé kellene orientálódnod. Különösen a szerbek alakítottak ki velünk szemben rendkívülien kedves kapcsolatot. Azaz, jobban mondva, mi velük. A következő kandidátus az IRA lenne. Bízom bennetek.

Letette a kagylót, és visszatért az irodájába. Egy pillantás az órára elárulta neki, hogy röviddel tíz előtt jár az idő.

Mi van, ha Bärnek igaza van?

Olyan csodásan indult ez a mai nap. Reményei horizontján ragyogó sugárzásban felsejlett a lehetőség, hogy megrázhathja Bill Clinton kezét. Nem mintha Lavallier különösebben vágyódott volna rá. De Clintonnal kezét fogni annyit jelentett, hogy egy jókedvű elnököt lát majd maga előtt, akinek az égvilágon semmi sem hiányzik. Többek között az élete sem.

Most másképp festett a helyzet.

Vállát vonogatva lépett be az irodájába váratlan vendégeihez.

K I K A

– Lavallier! Mit csinál egy szerelő?

O'Connor azonnal letámadta a főfelügyelőt, alighogy betette lábát az irodába. Lavallier az asztalához ment.

– Ezt nem kérdezheti komolyan – válaszolt kurtán.

– Micsoda?

– Úgy hallottam, hogy jelölték a Nobel-díjra.

– Engem a gondolkodás miatt jelöltek, és pillanatnyilag semmi egyebet nem teszek.

Kika elnyomott egy ásítást, és erősen reménykedett, hogy Liam hamarosan kijózanodik. Nem lehetett nem hallani, hogy igyekezett a rendőrt a falhoz állítani. Időközben arra is ráébredt, hogy ennek az egésznek semmi köze sem volt Lavallier személyéhez. Egyszerűen a természetéhez tartozott balhét provokálni. Nem tudott nélküle megenni.

De miért, kérdezte magában Kika. Miért nem lehet jóképű, sármos, intelligens és kedves?

– Hova akar kilyukadni, dr. O'Connor? – kérdezte Lavallier barátságosan.

– Paddy a repülőtér szerelője, Monsieur... bocsánatot kérek, főfelügyelő. Monsieur le Commissaire! Vagyis az volt a mai napig. Azon gondolkodtam éppen, ki lehetne-e deríteni, hogy hol volt bevetésen?

Lavallier egy halom papírt kezdett el rendezgetni.